BESCHIKKING VAN HET HOF
3 februari 1988 *

In zaak 191/87,

1) **Covale Cooperativa veneta allevatori equini**, te Verona,

2) **Cooperativa agricola zootecnica San Antonio**, te Salizzone,

3) **Cooperativa agricola San Valentino**, te Bussolengo,

vertegenwoordigd door N. Muscolo, advocaat te Triëst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Revoldini, advocaat aldaar, 21, rue Aldringen,

verzoeksters,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door S. Fabbro, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Kremlis, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van artikel 1, lid 2, van verordening nr. 1121/87 van de Commissie van 23 april 1987 (PB 1987, L 109, blz. 12), waarbij is gewijzigd artikel 1, lid 3, van verordening nr. 612/77 van de Commissie van 24 maart 1977 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van de bijzondere invoerregeling voor bepaalde jonge mannelijke mestrunderen (PB 1977, L 77, blz. 18),

* Procestaal: Italiaans.

geeft

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: Mackenzie Stuart, president, G. Bosco, O. Due, J. C. Moitinho de Almeida en G. C. Rodríguez Iglesias, kamerpresidenten, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, C. Kakouris, R. Joliet, T. F. O'Higgins en F. Schockweiler, rechters,

advocaat-generaal: M. Darmon
griffier: P. Heim

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 18 juni 1987, hebben drie Italiaanse coöperatieve verenigingen, Covale cooperativa veneta allevatori equini, Cooperativa agricola zootecnica San Antonio en Cooperativa agricola San Valentino, beroep ingesteld tot nietigverklaring van artikel 1, lid 2, van verordening nr. 1121/87 van de Commissie van 23 april 1987 (PB 1987, L 109, blz. 12), waarbij is gewijzigd artikel 1, lid 3, van verordening nr. 612/77 van de Commissie van 24 maart 1977 tot vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van de bijzondere invoerregeling voor bepaalde jonge mannelijke mestrunderen (PB 1977, L 77, blz. 18).

2 Elk der verzoeksters heeft jonge mannelijke mestrunderen ingevoerd. Om deze runderen vrij van heffing te kunnen invoeren, stelden zij de in verordening nr. 612/77 bedoelde waarborg. Een andere verplichting waarvan deze verordening de heffingvrijstelling afhankelijk stelt, namelijk om de bevoegde instanties binnen één maand na de dag van invoer mee te delen op welk bedrijf de dieren zullen

worden gemest, kwamen zij echter te laat na. Op grond daarvan meende het douanekantoor te Triëst, dat ingevolge artikel 1, lid 3, van verordening nr. 612/77 de waarborg in zijn geheel verbeurd moest worden verklaard.

3 Verzoeksters kwamen tegen deze beschikking op voor het tribunale civile e penale te Triëst, waar zij stelden, dat de door het douanekantoor toegepaste bepaling in strijd was met het evenredigheidsbeginsel, omdat zij als sanctie voor een eenvoudige vertraging bij de nakoming van een secundaire verplichting voorzag in volledige verbeurte van de waarborg.

4 Nog voordat in die zaken was beslist, wijzigde de Commissie met het oog op het evenredigheidsbeginsel de bepaling die in volledige verbeurte van de waarborg voorzag, door vaststelling van de bepaling die thans in geding is. Ingevolge deze nieuwe bepaling leidt een te late mededeling betreffende het bedrijf tot verbeurte van 15% van het bedrag van de waarborg, vermeerderd met 2% van het resterende bedrag voor elke dag waarmee de termijn wordt overschreden.

5 Met toepassing van de nieuwe bepaling oordeelde het tribunale civile e penale te Triëst in de aanhangige gedingen, dat de beslissing van het douanekantoor om de hele waarborg verbeurd te verklaren, niet meer gerechtvaardigd was, maar dat wel een volgens de nieuwe regeling berekend percentage van de waarborg verbeurd moest worden verklaard.

6 Naar verzoeksters hebben verklaard, hebben zij geen beroep ingesteld tegen de uitspraken van het tribunale civile e penale te Triëst. Zij hebben echter bij het Hof het onderhavige beroep tot nietigverklaring van de nieuwe bepaling ingesteld. Deze bepaling is volgens hen strijdig met het evenredigheidsbeginsel en nietig wegens misbruik van bevoegdheid, voor zover zij voor het geval van te late aanmelding niet enkel voorziet in een forfaitair verlies van 15% van de waarborg, maar tevens in een vermindering met 2% van het resterende bedrag voor elke dag waarmee de termijn wordt overschreden.

7 De Commissie betwist de gegrondheid van het beroep. Zij acht het echter niet nodig de middelen van verzoeksters te weerleggen, omdat het beroep haars inziens kennelijk niet-ontvankelijk is.

8 Ingevolge artikel 92, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering kan het Hof in iedere stand van het geding ambtshalve middelen van niet-ontvankelijkheid welke van openbare orde zijn, in behandeling nemen en kan het het beroep niet-ontvankelijk verklaren zonder partijen vooraf te horen, indien het van oordeel is dat het dossier reeds alle gegevens bevat die voor de beslissing noodzakelijk zijn.

9 Voor de instelling van een beroep tot nietigverklaring van een verordening door een natuurlijke of rechtspersoon verlangt artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag, dat deze verordening in werkelijkheid een beschikking is die de verzoekende partij rechtstreeks en individueel raakt.

10 Dienaangaande moet worden vastgesteld, dat de bestreden bepaling voorziet in een geleidelijk verlies van de waarborg in alle gevallen waarin een importeur van jonge mannelijke mestrunderen te laat meedeelt op welk bedrijf de dieren zullen worden gemest. Deze bepaling is dus van toepassing op objectief omschreven situaties en heeft rechtsgevolg voor algemeen en in abstracto omschreven categorieën personen. Zij heeft derhalve algemene strekking in de zin van artikel 189, tweede alinea, EEG-Verdrag en kan verzoeksters niet individueel raken in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag.

11 Het beroep dient bijgevolg niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Kosten

12 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien verzoeksters in het ongelijk zijn gesteld, dienen zij hoofdelijk in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

gehoord het rapport van de rechter-rapporteur,
gehoord de advocaat-generaal,

beschikt:

1) Het beroep wordt niet-ontvankelijk verklaard.

2) Verzoeksters worden hoofdelijk in de kosten verwezen.

Luxemburg, 3 februari 1988.

De griffier

P. Heim

De president

A. J. Mackenzie Stuart